

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 sierpnia 2012 roku w godzinach rannych oskarżony A. G. (1) poruszał się samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jadąc z miejscowości C. w Kierunku miejscowości B..

W tym dniu w godzinach wczesno rannych funkcjonariusze policji M. C. (1) i R. B. (1) pełnili służbę wykonując czynności związane z kontrolą pojazdów na ulicy (...) w C. w ramach akcji „trzeźwy poranek”. W trakcie wykonywanych kontroli około godziny 06.40 nakazali zatrzymanie pojazdu prowadzonego przez oskarżonego. A. G. (1) nie zatrzymał się do kontroli drogowej omijając funkcjonariusza policji i odjeżdżając w kierunku miejscowości B.. Funkcjonariusze Policji M. C. (1) i R. B. (1) wsiedli do radiowozu marki K. (...) numer taktyczny (...), numer rejestracyjny (...) i udali się w pościg celem zatrzymania pojazdu oskarżonego.

Przed miejscowością B. przy wale nad rzeką O. oskarżony A. G. (1) skręcił w prawo w polną drogę a następnie znowu w prawo w drogę transportu rolnego prowadzącą ponownie na drogę główną na trasie B.-C.. Po dojechaniu do drogi głównej oskarżony A. G. (1) zatrzymał swój pojazd celem ustąpienia pierwszeństwa przejazdu jadącemu drogą główną pojazdowi. Po zatrzymaniu swojego pojazdu poczuł uderzenie w jego tył. W tym czasie radiowóz policyjny prowadzony przez funkcjonariuszkę policji M. C. (1) nie zdołał zatrzymać się za oskarżonych i uderzył w tył pojazdu oskarżonego. Mimo tego oskarżony wyjechał na drogę główną jadąc w kierunku miejscowości C.. Za oskarżonym nadal podążał w pościgu radiowóz policyjny, który stracił kontakt wzrokowy z pojazdem oskarżonego w miejscowości Z..

(dowód: wyjaśnienia oskarżone A. G., k. 12-13,

k. 45-47, k. 48-49, k. 98, k. 103,

częściowo zeznania świadka

M. C., k. 99

częściowo zeznania świadka R. B.,

k. 50-51, k. 98-99,

zeznania świadka P. S., k. 99,

zeznania świadka R. C., k. 103, k. 40-41,

szkic miejsca zdarzenia, k. 66.

protokół oględzin radiowozu, k. 5

protokół oględzin samochodu oskarżonego,

k. 14-15,

odtworzenie zapisu rozmowy, k. 37-39,

wycena szkody, k. 33

opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego,

k. 196-200f).

W wyniku uderzenia radiowozu policyjnego w tył pojazdu oskarżonego w radiowozie marki K. (...) numer taktyczny (...), numer rejestracyjny (...) powstało wgniecenie części środkowej zderzaka przedniego w okolicy mocowania w prawym górnym rogu mocowania tablicy rejestracyjnej (wgniecenie na głębokość 2 cm), wgięcie do wewnątrz lewej części tablicy rejestracyjnej, wypadnięcie z zatrzasków wlotu powietrza pod tablicą rejestracyjną, wypadnięcie z zatrzasków po lewej i prawej stronie przedniego pasa oraz odgięcie do góry pokrywy silnika, powstanie szpary między lewym nadkolem o szerokości 1 cm, wgięcie przedniej pokrywy silnika do wewnątrz na długości 22 cm.

Z kolei w pojeździe oskarżonego marki V. (...) numer rejestracyjny (...) powstały uszkodzenia w postaci odchylenia lewej strony tylnego zderzaka w miejscu łączenia z błotnikiem (szczelina 1 cm na długości od tylnej lewej lampy górna część w okolicy dolnego lewego rogu porywy bagażnika- widoczne nieregularne spękanie lakieru na długości 15 cm w części środkowej), lekko odkształcona i przetarta nakładka części kulistej haku holowniczego.

Po około 4 godzinach od zdarzenia oskarżony A. G. (1) zgłosił się do Komisariatu Policji w K. celem złożenia wyjaśnień w sprawie zaistniałej sytuacji i był bardzo zdenerwowany.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. G. k. 12-13,

k. 45-47, k. 48-49, k. 98, k. 103,

zeznania świadka G. N., k. 99,

protokół oględzin radiowozu, k. 5

protokół oględzin samochodu oskarżonego,

k. 14-15,

wycena szkody, k. 33

opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego,

k. 196-200f).

Oskarżony A. G. (1) posiada obywatelstwo polskie. Legitymuje się wykształceniem średnim zaś z zawodu jest elektromechanikiem. Oskarżony jest żonaty i posiada na utrzymaniu dwójkę dzieci w wieku 12 i 16 lat. Oskarżony jest zatrudniony w (...) S.A. na stanowisku konserwatora z miesięcznym wynagrodzeniem w kwocie 3000 brutto. Dotychczas nie był leczony psychiatrycznie, leczyl się odwykowo.

Oskarżony nie był dotąd karany sądownie.

(dowód: dane o osobie oskarżonego, k. 98,

dane o karalności oskarżonego, k. 218).

Oskarżony A. G. (1) zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wyjaśniając, iż jadąc swoim samochodem na łuku drogi w miejscowości C. zauważył zatrzymującego go do kontroli funkcjonariusza policji. Oskarżony wyjaśnił, iż nie zatrzymał się do kontroli drogowej, ominął funkcjonariusza policji i pojechał dalej w kierunku B.. Oskarżony dodał, iż cały czas widział poruszający się za sobą radiowóz policji. Oskarżony wyjaśnił, iż dojeżdżając do wału przy rzece O. nie pojechał w kierunku B. lecz skręcił w prawo jadąc wzdłuż wału a następnie ponownie skręcił w prawo w utwardzoną drogę prowadzącą ponownie na główną drogę, z której przyjechał oskarżony. Oskarżony dodał także, iż dojeżdżając do drogi głównej zatrzymał się, aby ustąpić pierwszeństwa ewentualnym pojazdom poruszającym się drogą główną i w tym

momencie poczuł uderzenie w tył swojego pojazdu. Oskarżony wyjaśnił, iż prawdopodobnie kierujący radiowozem nie zauważył go, że się zatrzymuje, gdyż droga w tym miejscu wiedzie po łuku. Oskarżony dodał także, iż po uderzeniu w tył jego pojazdu przez radiowóz policyjny nie zatrzymał się tylko dalej uciekał przed radiowozem w kierunku miejscowości C. a potem Z.. Oskarżony nadmienił, iż radiowóz w dalszym ciągu poruszał się za nim i dopiero zgubił go w Z.. Oskarżony wyjaśnił także, iż po około 4 godzinach od tego zdarzenia zgłosił się do Komisariatu Policji w K.. Oskarżony podkreślił, iż nie zatrzymał się do kontroli drogowej, gdyż było to silniejsze od niego, przestraszył się i docisnął nogą gaz w samochodzie. Oskarżony wskazał, iż często tak reaguje na policję i podobnie jak jedzie straż pożarna na sygnale to także czuje lęk. Oskarżony podkreślił, iż w takich sytuacjach nie potrafi zapanować nad nerwami. Oskarżony podkreślił, iż w trakcie jazdy był trzeźwy i nie pił alkoholu ani w dniu zdarzenia ani też dzień przed.

W toku kolejnych przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym a także w trakcie konfrontacji z funkcjonariuszami policji oskarżony podtrzymał dotychczas złożone wyjaśnienia.

W toku postępowania przed Sądem oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wyjaśniając w sposób tożsamy jak w toku postępowania przygotowawczego. Oskarżony dodał, iż na drodze nieutwardzonej poruszał się z prędkością około 30-40 km/h.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. G., k. 12-13,

k. 45-47, k. 48-49, k. 98).

Sąd zważył, co następuje:

A. G. (1) stanął w niniejszej sprawie pod zarzutem tego, że w dniu 13 sierpnia 2012 roku na drodze transportu rolnego w B., uszkodził oznakowany radiowóz policyjny K. (...) numer taktyczny j425, numer rejestracyjny (...) w ten sposób, że tyłem kierowanego przez siebie samochodu V. (...) numer rejestracyjny (...) wyposażonym w hak holowniczy umyślnie uderzył w przód radiowozu powodując szkody o wartości 3102,29 złotych, to jest popełnienia czynu zabronionego z art. 288 §1 k.k.

W myśl art. 288 § 1 k.k., kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Natomiast jak stanowi przepis art. 18 § 2 k.k., odpowiada za podżeganie, kto chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłania ją do tego.

Rodzajowym przedmiotem ochrony przestępstwa przewidzianego w art. 288 k.k. jest mienie. Przy czym w kontekście przywołanego wyżej przepisu mienie jako rodzajowym przedmiot ochrony występuje w szerokim znaczeniu tego terminu. Szczególnym przedmiotem ochrony występku określonego w art. 288 k.k. jest natomiast własność, posiadanie oraz inne prawa do rzeczy. Występek określony w art. 288 § 1 k.k. stanowi przestępstwo materialne wieloodmianowe. Można je bowiem popełnić alternatywnie, doprowadzając do określonego skutku w postaci zniszczenia rzeczy, jej uszkodzenia, albo uczynienia niezdatnej do użytku. W ujęciu słownikowym niszczenie rzeczy oznacza zachowanie polegające na unicestwieniu, zniweczeniu, burzeniu, pustoszeniu, tępieniu, wyplenianiu lub powodowaniu zużywania się, psucia, marnowania lub uszkadzania rzeczy (por. Słownik..., t. II, s. 363). Istotnym elementem dla przypisania sprawcy odpowiedzialności z art. 288 § 1 k.k. jest okoliczność, aby rzecz, na którą oddziałuje sprawca, nie stanowiła jego własności. Niemniej jednak przedmiotem czynności wykonawczej może być rzecz stanowiąca współwłasność sprawcy oraz innej osoby (por. wyrok SN z 9 kwietnia 1997 r., III KKN 241/96, OSP 1998, z. 5, poz. 95; M. K., Przystępstwo i wykroczenie uszkodzenia rzeczy, s. 93). Dokonując wykładni normy z art. 288 § 1 k.k. nie sposób także pominąć, iż przestępstwo to ma charakter umyślny, która występować może zarówno w formie zamiaru bezpośredniego, jak i wynikowego. Przypisując zatem sprawcy występku z art. 288 § 1 k.k. wykazać należy, iż ten obejmował umyślnością desygnaty wszystkich znamion typu czynu zabronionego, w tym także skutek w postaci zniszczenia, uszkodzenia lub uczynienia niezdatną do użytku rzeczy, w stosunku do której podejmuje swoje zachowanie. Brak zatem odbicia w świadomości sprawcy któregośkolwiek z elementów znamion typu czynu zabronionego opisanego w art. 288 § 1 k.k., a więc nieświadomienie sobie przez sprawcę co najmniej możliwości jego wystąpienia w wyniku realizowanego zachowania, oznacza niewypełnienie elementów decydujących o

stronie podmiotowej omawianego przestępstwa i w konsekwencji niemożność subiektywnego przypisania go sprawcy. [Komentarz do art. 288 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Z. (red.), A. B.-O., G. B., Z. Ć., M. K., P. K., J. M., J. R., M. R., M. S., W. W., Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., Z., 2006, wyd. II].

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd uwzględnił materiał dowodowy zgromadzony zarówno na etapie prowadzonych czynności przygotowawczych, jak również podczas trwającego przewodu sądowego. Odtwarzając przebieg wydarzeń będących przedmiotem niniejszej sprawy Sąd miał na względzie wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, które poddane zostały swobodnej ocenie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W kontekście tych środków dowodowych istotne znaczenie miała ocena wyjaśnień pochodzących od samego oskarżonego.

Podejmując się oceny materiału dowodowego sprawy na wstępie zaznaczyć trzeba, iż Sąd uznał za nie budzący najmniejszych wątpliwości fakt, iż w dniu 13 sierpnia 2012 roku około godziny 06.40 oskarżony A. G. (1) poruszał się samochodem marki V. o numerze rejestracyjnym (...) ulicą (...) jadąc z miejscowości C. w kierunku B.. Nie budzi także wątpliwości fakt tego, iż w tym dniu na ulicy (...) w C. funkcjonariusze policji M. C. (1) i R. B. (1) dokonywali kontroli trzeźwości kierujących pojazdami w ramach akcji trzeźwy poranek. Zarówno świadkowie funkcjonariusze policji jak i sam oskarżony przyznając, iż mimo sygnału do zatrzymania oskarżony ominął funkcjonariusza policji i odjechał w kierunku miejscowości B. nie zatrzymując się do kontroli drogowej. Bezspornym jest także fakt tego, iż funkcjonariusze policji M. C. (1) i R. B. (1) ruszyli za oskarżonym w pościg radiowozem marki K. (...) o numerze taktycznym (...) oraz numerze rejestracyjnym (...). Nie ulega także wątpliwości, iż przed miejscowością B. oskarżony skręcił w prawo w drogę transportu rolnego na której ponownie skręcił w prawo a następnie drogą tą dojechał ponownie do głównej drogi zaś radiowóz cały czas za nim podążał. Spór pojawia się co do okoliczności w jakich nastąpiło uszkodzenie przodu radiowozu. Funkcjonariusze Policji zgodnie zeznali, iż oskarżony po zatrzymaniu się przed wjazdem na główną drogę, cofnął samochodem uderzając w przód stojącego już za nim radiowozu, po czym wrzucił pierwszy bieg i odjechał w stronę C. zaś radiowóz podążył za nim gubiąc go w rejonie miejscowości Z.. Oskarżony stanowczo tej wersji zaprzeczał konsekwentnie od początku postępowania twierdząc, iż kiedy zatrzymał się przed wjazdem na główną drogę to radiowóz źle oszacował odległość, gdyż tam jest łuk drogi i mógł go nie zobaczyć, i uderzył w tył jego pojazdu. W tym zakresie – mimo tego, iż zeznania świadków M. C. (1) i R. B. (1) były ze sobą spójne – to jednak Sąd nie dał im wiary co do przebiegu całego zdarzenia przypisując w tym zakresie wiarę wyjaśnieniom oskarżonego. Kluczowym w niniejszej sprawie były dowody z opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego. Co istotne w niniejszej sprawie wypowiadało się dwóch biegłych sądowych z zakresu ruchu drogowego. Pierwsza opinia w niniejszej sprawie została sporządzona w dniu 20 lipca 2013 roku przez biegłego J. D., który stwierdził, iż wersja przebiegu zdarzenia wskazana przez oskarżonego jest mało prawdopodobna dodając, iż uszkodzenia radiowozu mogły powstać jedynie w warunkach poddanych przez funkcjonariuszy policji. Co istotnym w kontekście tejże opinii jest to, iż biegły nieprawidłowo ustalił miejsce zdarzenia wobec czego biegły sporządził kolejną opinię uzupełniającą (w oparciu o przeprowadzoną wraz z Sądem wizję lokalną miejsca zdarzenia), gdzie jego twierdzenia nie były już tak stanowcze. Biegły podał, iż wersja przedstawiona przez funkcjonariuszy policji jest bardziej prawdopodobna zaś wersja przedstawiona przez oskarżonego jest mało prawdopodobna. Takie nierygorystyczne stwierdzenia biegłego powodują, iż nie jest wykluczone – zdaniem Sądu – iż przebieg zdarzenia był taki jak przedstawił to oskarżony zwłaszcza w świetle kolejnej opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego z dnia 25 lutego 2015 roku sporządzoną przez biegłego K. C. (1). Opinia sporządzona przez tego biegłego była – zdaniem Sądu – logiczna, spójna i odnosiła się w pełni do zdarzenia uwzględniając także przy analizie uszkodzenia obu pojazdów. Biegły – a Sąd wnioski tej opinii podzielił – kategorycznie stwierdził, iż mając na uwadze uszkodzenia obu pojazdów nie jest możliwe, aby to oskarżony najechał tyłem swojego pojazdu na przód radiowozu. Biegły kategorycznie wskazał, iż przyczyną uszkodzeń w radiowozie było najechanie przez radiowóz na tył pojazdu oskarżonego, który w tym momencie już stał. Biegły zakwestionował także zeznania świadków funkcjonariuszy Policji jakoby do uszkodzeń radiowozu doszło w wyniku uderzenia hakiem holowniczym pojazdu oskarżonego podając, iż nie jest to możliwe, gdyż uszkodzenia radiowozu występują na wysokości 0,5 – 0,7 metra zaś maksymalna odległość zaczepu kulowego to 0,42 metra licząc od powierzchni drogi. Zatem Sąd podzielił wnioski opinii biegłego K. C. (2), iż uszkodzenia pojazdów były wynikiem nie zachowania szczególnej ostrożności przez osobę prowadzącą radiowozów i najechanie na stojący pojazd kierowany

przez oskarżonego. Sąd podzielił takie stanowisko biegłego jako, że opinia była pełna, jasna zaś jej wywody były logiczne. Z kolei biegły J. D. w swojej opinii nie wyraził kategorię poglądu podnosząc jedynie, że bardziej prawdopodobna jest wersja funkcjonariuszy policji nie wykluczając jednocześnie wersji wskazanej przez oskarżonego.

Sąd oddalił wniosek dowodowy Prokuratora o konfrontacje obu biegłych a także dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego z zakresu ruchu drogowego jako – zdaniem Sądu – zmierzający do przedłużenia tego postępowania. W ocenie Sądu – mimo rozbieżności w opiniach biegłych – nie ma konieczności dopuszczania dowodu z opinii kolejnego biegłego jako, że opinia biegłego K. C. (2) jest pełna i jasna zaś opinia J. D. w swej treści w niewielkim zakresie odnosi się do uszkodzeń obu pojazdów a nadto pozostawia margines dowolności, gdyż biegły wskazuje tylko wersję przebiegu zdarzenia bardziej prawdopodobną nie wykluczając całkowicie tej przeciwnej. Sąd zauważa także, iż od momentu doręczenia Prokuraturze odpisu opinii upłynęły już dwa terminy rozpraw zaś wniosek dowodowy został złożony na trzecim terminie. W przypadku, gdy Prokuratura nie zgadzała się z treścią opinii mogła takowy wniosek złożyć wcześniej. Z tych też względów Sąd uznał, iż wniosek ten zmierza to przedłużenia postępowania.

Wobec poczynionych wyżej wywodów, w świetle przedstawionych na wstępie niniejszego wystąpienia zasad odpowiedzialności za występki z art. 288 § 1 k.k., można z pełną stanowczością stwierdzić, że zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion zarzucanego mu czynu zabronionego. W takim stanie rzeczy zasadnym było uniewinnienie oskarżonego A. G. (1) od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa, uznając za spełnioną negatywną przesłankę procesową opisaną w art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k.

Zgodnie z orzeczeniem zawartym w punkcie II części dyspozytywnej wyroku, Sąd na podstawie art. 632 punkt 2 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego A. G. (1) kwotę 1239,84 złotych tytułem zwrotu kosztów poniesionej obrony z wyboru.

W pozostałej części orzeczenia o kosztach niniejszego postępowania, Sąd kierując się dyrektywą płynącą z art. 632 pkt. 2 k.p.k. kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

W konsekwencji powyższych rozważań, orzeczono jak w sentencji wyroku.